

zednická míchačka a její útroby, kotel s tajícím dehtem, pneumatické kladivo, acetylenová bomba, jejíž hadičky a hořák tiše předou a modře svítí, pájka klempířská, let-lampa, bílý led potahující chladírenský pult, malíř pokojů a cákance malbytu na novinách, zaschlé skvrny spermatu na trenýrkách, zakrvácené prostěradlo...

Všechny necnosti doby šly přes Vladimíra: skřetovství, herectví, patologická podrážděnost, alergie, hraní si na prostáčka a imbecila, dogmaticčnost, romantická melancholie a snivost, odpor ke kravatám, záliba v nápisech a standartách, rád dělal vlajkonoše, nesnášenlivost, pohrdání intelektuály, pokora a velikášství, záliba v obscenitě, pavlačové drby, hysterie, vztahovačnost, narcismus, sentimentalita, podezřívavost...

Ale Vladimír dovedl to co moderní automobilové stroje. Hnat směs rovnou pod svíčky bez rozptylování v karburátoru. Surovou hmotu rovnou do oblasti transcendence. A to vyžadovalo velikou náročnost na materiál. Vladimír tu schopnost měl. Koeficienty tlaků v jeho hlavě snesly nejvyšší žár hmoty, ne víc a ne méně než Vincent van Gogh, Munch, Pollock. Proto jeho emoce byly jeho zdravím. Jedině tak mohl položit základy vědecké imaginace, jediné subjektivními vztahy k milované hmotě vniknul do objektivního ducha doby. Jeho grafické listy jsou apoteózou světového materialistického názoru, Vladimír sám je tvůrčí proletář, který svým dílem oslavil lidskou práci novým poznáním, a tak se přičlenil k těm, kteří usilují o aktivní lásku k člověku, o aktivní proměnu světa. Tím, že ze společenské smlouvy si bral jen a jen

povinnosti, že sám sobě a experimentem na sobě dokázal, že válku lze vyhlášovat jen a jen sám sobě, že lze pustošit jen a jen svoje území, které je v hlavě, svým životem dokázal, nejenže vykořisťování člověka člověkem patří minulosti, ale zrušil ve jménu tvůrčího explozionalismu i třídní boj, protože lze žít mírově na útraty vesmíru a sebe sama...

Brusné kotouče značky Karborundum sršícím chvostem zbavující cágle ocelí plen a kazů, ty brusné kotouče byly Vladimírovi symbolem pedagogiky jak jedince, tak celé společnosti. Půl roku jsem pracoval na pendlovkách na Poldince, Vladimír, když vešel do dílny, kde na řetězech pracovalo deset kotoučů řízených deseti obrylenými brusiči, Vladimír býval tak dojat, že nemrkal, zíral, znovu žasnul nad tím, co vidí a co si představuje...

Jednou jsme kráčeli s Vladimírem od Kroftů, jak staří říkali, od Pudilů, a živě diskutovali. Když jsme přešli kočárek opuštěný na chodníku, ve kterém plakalo dítě, Vladimír ztuhnul. Analyzoval dětský pláč, několika skoky se vrátil ke kočárku, od hlavičky v peřince vyzdvihl ještě kouřícího vajgla, divadelně jej ukázal a pak jako odporný hmyz zašlápnul. Někdo vyhodil zbytek hořící cigarety z otevřeného okna. A když jsme zase vykročili, řekl: Doktore, že mi nekoupíte papíry a barvy, že ne? A kdyby ano, tak víte co, já pod dojmem toho dítěte v kočárku a u ouška hořící cigarety vám udělám grafické listy. Parádní grafiku, jen pro vás, vo tom dítěti. Ale vy mi ani barvy, ani papír nekoupíte. Nebo koupíte...?